

عنوان مقاله:

شهرسازی بیوفیلیک، رویکردی در جهت پیوند انسان و طبیعت

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی علوم و مهندسی محیط زیست و توسعه پایدار (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

سعید حسین آبادی - استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه بزرگمهر قائنات

خلاصه مقاله:

امروزه انسان شهرنشین به شدت محصور در ماشینها، ساختمانها و بناهای کوچک و بزرگ شده است و بدین ترتیب بین او و طبیعت -که زمانی با آن انس و الفتی داشته- جدایی و بیگانگی رخ داده است. امروز با رشد فزاینده فضاهای شهری، دامنه طبیعت و چشم اندازهای طبیعی روز به روز کوچکتر و کوچکتر میشود؛ که خود این نکته، باعث تبعات مختلف زیست محیطی، روانی، اجتماعی و... شده است. از اینرو در چند دهه اخیر راهبردهای مختلف جهت حفظ محیط زیست و پیوند انسان و طبیعت در طراحی شهری مورد توجه قرار گرفته است. یکی از این راهبردها، شهرسازی بیوفیلیک است که در مقیاسهای مختلف از واحد ساختمانی گرفته تا شهر و منطقه، سعی در گسترش طبیعت در زندگی شهری دارد. هدف از شهرسازی بیوفیلیک، حفظ چشم اندازها و تنوع زیستی، آشنایی و الفت شهرنشینان با طبیعت و مظاهر آن، گسترش دانش و تعهد زیست محیطی و... است. در این تحقیق با رویکردی مروری سعی در پرداختن به موضوع شهر بیوفیلیک، ابعاد، شاخصها و اصول آن داشته است. بدین منظور به مفهوم شهرسازی بیوفیلیک، ابعاد و ویژگیهای آن و در پایان به تجربه چند شهر که الگوی شهرسازی بیوفیلیک را دنبال کرده اند پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

شهرسازی بیوفیلیک، توسعه پایدار شهری، طبیعت، محیط زیست.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1007568>

